

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Settenkedő farkasokat látsz e képen.
Éhesek és iszonyuak mindenképpen.
Zsákmányuk lesz, merre járnak, ember, állat.
Csak a vadász az, ki velük szembeszálhat.

1935. FEBRUÁR
10.

III. ÉVFOLYAM
4. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Csapó Margitka. Levélkédet örömmel olvastam. Azt láttam belőle, hogy nem feledkeztek meg az Uj Cimboráról. Megfejtésedet a rejtvényrovat-vezető bácsi a kisorsolások közé osztotta. —

Balogh Ibolyka. V. el. Karácsonyra küldtünk neked az Uj Cimborá kis rajzfüzetei közül, megkaptad-e? Ha igen, s rajzoltál bele, beküldheted a februári nagy rajzkiállításra. — *Fercency Margit V. el. o. t.* A rajzra vonatkozó üzenetünk neked is szól. Az új rejtvények ügyesek, sorra is kerülnek. A rejtvényyszerkesztésnél az a fő, hogy amit csináltok, az eredeti legyen, vagyis ti találjátok ki. — *Tóbis Margit V. el. o. t.* A beküldött új képrejtvényt ügyesen rajzoltad meg. A megfejtés is jó. Nagy tetszéssel olvastam ottani kis cimborák leveleiteket. Helyesen, jó fogalmazással írtok, sokat dolgozhatnak értetek jó tanítóitok. — *Páll Bandika.* Oh! oh! mit hallok, Bandika! Nagy beteg voltál, 40 fokra is felment a lázad, Szinte megijesztettél. No az a jó, hogy most már mégis csak jobban vagy. Betegséged után legelőször az Uj Cimborának írtál. Ebből azt látom, hogy nagyon, nagyon szereted ezt a kis újságot. A rejtvénymegfejtés jó, a sorsoláson részt is vesz. A Miki-sorozatot, amit innen küldtünk, megkaptad-e? — *Balogh Anti IV. el. o. t. és Bözsike.* Mindkét leveleket megkaptam. Azt is, amelyikben az új rejtvényt küldted, Antika a medvéről. Ez nem egészen sikerült, de nem baj, majd próbálsz szerkeszteni egy még jobbat. — *Iványi Katóka.* A névnap jókívánságokat örömmel olvastam. Olyan szépen kérted a jó Istentől, hogy bizonyára teljesíteni is fogja. — *Saska Pityu és Bözsike.* Nagyon rosszul esett nektek, hogy eljött onnan az Uj Cimborá. Meg aztán, hogy közeli szomszédságban is laktunk egymással... Sebaj, Pityu! megyek én még abba az utcába... Most már te is próbálkozol új rejtvényyszerkesztéssel. Ez sem rossz, amit most beküldtél, de próbálj ennél még jobbat szerkeszteni. — *Mészáros Elek.* Köszönjük a szíves toborzást. Ei is ment a lap a küldött címre. *Az előfizetési díjat ottani megbízottunk: Fercency Béla, Str. Štefan O. Josif 8. veszi át.* — *Taglicht Bözsike.* Már rég vártam leveledet, Bözsike. Irod, hogy az ottani ref. leánygimnázium I. osztályába jársz s az Uj

Cimborát mindig nagy érdeklődéssel olvasod. A rejtvényeket is rendszerint megfejted, csak nem küldöd be. Lám, pedig azóta már nyerhettél volna is a sorsoláson. Remélem ezután gyakrabban írsz majd nekünk. — *Bickel Ivánka.* Levélkédet és a rajzokat is megkaptam. A levelet ügyesen írtad meg, még nagyító üveggel sem láttam benne pacát, vagy helyesírási hibát. Ez már pedig nagy dolog egy I. elemista kis cimborá levélénél. Az autót, repülőgépet és a biciklit is jól lerajzoltad, el is visszük az országos rajzkiállításra. — *Gr. Béli Margit III. polg. o. t.* A rajzkiállítás korhatára 14 év, tehát még javában résztvehetsz rajta, ha kedved van hozzá. Az elkészített rajzokat göngyölegben kell küldeni. Érdeklődsz a bélyegrovat iránt, mivel te is gyűjtöd a bélyegeket. A gyűjtés esetén fontos, hogy cserelehetőségeket legyen, amiből felesleg van, azért újat lehessen cserélni. Ez a csere adja meg a bélyeggyűjtés igazi értelmét és tartalmát. Bélyegért ugyanis pénzt nem szabad kiadni. Vérbeli és életrevaló bélyeggyűjtő csere útján gazdagítja gyűjteményét. — *Kiss Adám.* Szép rendesen írt leveledet nagy tetszéssel olvastam kis cimborá. Bár már régen készülsz te is belépni a levelezők közé, most írtál először. Az első levél megírása mindig nehezen megy. Mert tele van ugyan annak a kis cimborának a lelke gondolatokkal, mikor az íráshoz fog, csak azt nem tudja, hogy is kezdje, vagy ha megkezdte, azután mit írjon. De ha már az első levelet megírta, a többi már könnyen jön. Az, hogy még nem vagy olyan jó rejtvényfejtő, nem tesz semmit, majd belejössz. Mindenesetre mi már a komoly rejtvényfejtők közé soroztunk. — *Bálint István.* A 2-ik számú rejtvény megfejtését másodiknak küldted be. A sorsolásra bekerül. Nyári rajzaidat elvisszük az országos rajzkiállításra. — *Imreh Sándor és András.* A beszámolókat nemsokára lezárjuk. Figyeljétek a beszámolókat, mert ti fogjátok elbírálni, melyik beküldő, milyen díjat érdemel. Új kereszt- és más rejtvényeket küldhettek be, fő az, hogy nagyon nehéz ne legyen, mert a kiesinyek megakadnak rajta. — *Kenderessy Miklós.* A jó kívánságokat a névnapomra és a meghívást köszönöm kis cimborá. Nehezen várom, hogy újra köztetek lehessenek. Lássam, mennyit nőttél tavaly óta? Ha ide jössztek, el ne kerüljétek. A rajzkiállítást, ha csak tehetitek, nézzétek meg. Megfejtésed kicsit késett. Máskor függőbb légy. — *Novák Jancsika I. el. o. t.* Még most írtál először levelet az Uj Cimborának. Örültem is neki. Egész jól és helyesen írtál. A rejtvénymegfejtésnél is ügyes voltál. Épp csak a legutolsóban van egy kis eltérés. No, de ez nem számít. Jegközelebb bizonyára hibátlan lesz. Irj máskor is Jancsika.

A királykisasszony leckéje.

Hol volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy kis királykisasszony. Nagyon jó dolga lett volna, ha leckét nem kellett volna tanulni. De hát még a királykisasszonynak is meg kell tanulni az ábécét. Azt pedig ő sehogysen szerette.

Egy szép napon a királykisasszony megint nagyon lusta volt. Rádült a könyvére, ásítózott és búsan sóhajtott:

— Mennyivel jobb dolga van az én bábumnak, mint nekem! Nem kell ezt a borzasztó ábécét tanulnia! Milyen jó volna az, ha én volnék a bábu és a bábu volna az én helyemen!

Alig mondta ezt ki, egyszerre valami furcsa dolog történt vele. Keze-lába, egész teste egészen megmerevedett, meg nem tudott volna mozdulni a világ minden kincséért sem. Megijedt, kiáltani akart, de hangja is elveszett és amint végig nézett magán, azt látta, hogy egészen kicsi lett, olyan kicsi, mint egy közönséges bábu.

Mialatt pedig a királykisasszonyon ez a furcsaság esett meg, ott a sarokban az ő viaszbábujja is nagyot változott. Csakhogy ez megfordítva, nőtt, mindinkább nőtt, s épenséggel olyan nagyra nőtt, amilyen még az imént a királykisasszony volt. És a ruhája olyanná lett, amilyen a királykisasszonyé volt, ez pedig, mintha a bábu ruháját öltötte volna magára. Az ám, tökéletesen ki voltak cserélve.

— Ez furcsa, gondolta a királykisasszony. De én bizony nem bánom, legalább az az unalmas öreg tudós nem fog a leckével bosszantani. Szeretném tudni, mi lesz most?

Legelőször is az lett, hogy a bábu elősétált a sarokból, galléron fogta a babává lett királykisasszonyt és odahelyezte a sarokba a falhoz. Maga pedig odaült a székre. Kissé feszesen, mereven ült ott, nem hajlott a keze-lába, de hát nem is csoda, mikor még az imént csak viaszbábu volt.

Alig történt meg a csere, mikor megnyílt az ajtó és belépett a híres tudós, akit a király megbízott, hogy az ábécé nagy tudományára megtanítsa a királykisasszonyt. Mondom, híres és nagy tudós volt, a fején bársony sipkával, az orrán tudós pápaszemmel. És mivel, hogy olyan nagy tudós volt, mindjárt észre vette, hogy a királykisasszony ma nem egészen olyan, mint rendesen. Nem ugrált a székeken és pam-lagon, nem dobta ki a könyveket az ablakon, a tintatartót nem döntötte fel és nem jajgatott, hogy milyen nehéz azt kimondani, hogy *a, b, ab*.

Nem, ezekből a rendes dolgokból a híres tudós most nem tapasztalt semmit. A királykisasszony csendesen ült ott a széken és nem hogy lármázott volna, de még csak egy árva kukkot sem szólt. A nagy abécés könyvet az ölében tartotta és egy csöppet sem haragudott, sem az ára, sem a bére, sem a cére.

— Már itt valami csoda történt, szölt a híres tudós férfiú. Ezt jobban meg kell nézni.

Levette a pápaszemét és megtörölte, hogy csak úgy ragyogott, még a vak is bizonyosan látott volna rajta keresztül.

— Igy ni! Most hát lássuk, mi történt?

Föltette a pápaszemét és tudós szemmel fürkészte a királykisasszonyt.

— Hm! Hm! Nagyon megjavult a fenséges

királykisasszony, nagyon megjavult, az már bizonyos. Tanulni, úgy látszik, most sem tanul ugyan. Fonákul tartja a könyvet. Nem csoda, nagyon elgondolkozott valamin. Mindig az ajtóra néz. Vár valamit. Nos hát várjunk.

A bábu pedig nem mozdult és hogy nem tanulta az abécét azt én egy csöppet sem csodálom, mert ha királykisasszonynak látszott is, mégis csak bábu volt. Már pedig a bábuk nem szoktak abécét tanulni.

— Hm! hm! nem akar megmozdulni a fenséges királykisasszony, szólt a tudós férfiú. Nagyon bús kedve van. Talán felvidul, ha kap jó csokoládét.

Kiszólt a főkamrás mesternek és rögtön hoztak aranyos csészében pompás csokoládét. Kinálták is vele. De nem kellett neki.

— Röstelli kanalazni. No csak a száját nyissa ki, majd beletöltjük.

De a bábu még a száját sem nyitotta ki.

— Hm, hm, ez még nagyobb csoda, szólt a tudós férfiú. Máskor két csészével sem érte be.

— Talán beteg?

— Mindjárt meglátjuk. Mutassa a nyelvét, fenséges királykisasszony!

De a bábu nem mutatta a nyelvét, nem volt neki nyelve, mert csak úgy odapingálták a szája helyét.

— Nem mutatja? szólt a híres tudós férfiú. No nem baj, majd megtudom a pulzusából.

Megtapogatta a bábu kezét. Egészen hideg volt.

— Fázik, bizonyosan meghült. Az sem baj. Jó tűz ég a kandallóban, oda ültetjük a tűz mellé, és majd megissza a csokoládét és azután megtanul két betűt az abécéből.

A híres tudós férfiú fölkapta a vélt királykisasszonyt és odatette székestől a tűzhöz.

— Így ni! És most sétálok egyet, egy óra mulva pedig visszatérek.

Vissza is tért, de amint a szobába lépett, megint csak csodálkozott. A királykisasszonyt nem látta, hanem roppant viasz-szagot érzett. És a kandallóhoz lépve, ott egy tócsát talált olvadt viaszból, melyben a királykisasszony ruhája ázott.

Ha nem lett volna olyan híres tudós férfiú, nem tudta volna kitalálni, mi történt; de mert olyan híres tudós volt, hát kitalálta.

— Hm, hm! Ez már aztán a legfurcsább. A királykisasszony egészen elolvadt a tűznél! Ilyet még soha sem láttam. Be kell jelentenem a király öfelségének.

A király persze haragudott, mert nem is tréfa dolog, mikor a királykisasszony tisztára szétolvad. De hát már megesett a baj.

— Ha már szétolvadt, legalább szedjék össze, kaparják fel a földről és töltsék bögrébe!

Hadd legyen itt emlékül az íróasztalomon, ami a szegénykéből megmaradt.

A szétolvadt bábút tehát fölkaparták a padlóról. És a híres tudós is, a király is azt hitték, hogy a királykisasszony volt az. Pedig az igazi királykisasszony ott kucorgott a fal mellett a bábu képében. Láttá mind ami történt és szeretett volna nevetni rajta, de nem tudott; azután meg vigasztalni akarta a busulókat, hogy nem ő olvadt el, hanem a viaszbábú, de nem tudott szólni.

— Igaz! Hiszen bábu lettem. Most már mi lesz velem?

Az lett vele, hogy a királyné így szólt:

— Most már nincs leányom, hát nincs szükség bábura. Oda kell adni azt a bábút valami szegény leánykának.

És a királykisasszony-bábút odaadták egy szegény leánykának, aki éppen a palota előtt ment el. Ez pedig kivitte magával messzire a város végére egy szegényes házikóba.

— Itt bizony nem valami fényes helyen leszek, gondolta a bábu-királykisasszony. No mind-egy, itt is csak olyan jó dolgom lesz.

A szegényes házikóban sok gyerek volt s mikor a bábút meglátták, azon kezdtek, hogy összepöröltek miatta. Mindegyik a magáénak akarta; egyik a fejét húzta, másik a lábát fogta és úgy, hogy a szegény bábu-királykisasszony már azt hitte, mindjárt széttépik. Sivalkodott volna, de hát nem tudott. És csak úgy menekült meg, hogy az egyik leány hirtelen elkapta és kidobta az ablakon, hogy majd utána szalad és elrejt; de ekkor belépett a mama, a gyerekek nem mehetek ki többé s a bábu-királykisasszony kint maradt éjszakára. Még szerencse, hogy egy bokor ágain akadt meg, mert ha földre esik, kezét-lábát összetöri. De úgy is keserves volt kint lenni, mert hideg téli éj volt, majd megfagyott.

Másnap a gyerekek megkeresték és elhatározták, hogy új ruhába öltöztetik. De arra restek voltak, hogy megvarrják a ruhát. Csak úgy rá-tűzdeltek holmi rongyokat gombostűvel, — a bőréhez tűzték. Ez volt még csak a keserves. De aztán még nagyobb veszedelem következett. Amint a legkisebbik leányka nézegette a bábút, így szólt:

— Szeretném tudni, ennek is csepű van-e a fejében, mint az én bábumnak volt? Mindjárt hozok kést és föl vágom.

A bábu-királykisasszony majd holtra ijedt.

— Most már végem van, szétvágna! Oh bár soha se kívántam volna bábu lenni! Inkább száz leckét megtanulnék!

Ezt meghallotta ott közel a jó tündérke és így szólt:

— Jól van, tehát most az egyszer megkegyelmezek. Légy megint, ami voltál. De ha még egy-

szer oktalanságot kívánsz, úgy fog teljesedni, hogy többé nem szabadulsz.

Megérintette csillagos varázsvesszejével és a királykisasszony ismét a régi valóságos királyleányka lett. Táncolva ment haza és meg sem állt, míg az abécés könyvvél be nem kopogtatott a híres tudós férfiúnál, kinek szobája ott volt a palotában a királykisasszonyé mellett.

A híres tudós férfiú megint megtörölte a pápaszemét és megint csodálkozott.

— Hm! Hát a királykisasszony nem olvadt el a tűznél?

— Nem én! Az a bábum volt, én pedig séltam egy kicsit, most pedig szeretném kipótolni az elmulasztott leckét. Kérem, tanuljuk meg az abécét!

— Hm, hm! Ez a legnagyobb csoda, hogy maga kínálkozott tanulásra. Hogyan és miképen történt ez?

De már ezt nem árulta el a királykisasszony, hanem azután mindig tanult szorgalmasan, nem volt többé makrancos. Kapott szép új bábut is, de soha sem kívánt vele többé cserélni. Aki nem hiszi, kérdezze meg tőle.

san, nem volt többé makrancos. Kapott szép új bábut is, de soha sem kívánt vele többé cserélni. Aki nem hiszi, kérdezze meg tőle.

BCU Cluj / A kutya meg a nyúl. Library Cluj

Valamikor réges-régen,
A világnak kezdetén,
Minden állat békességben
Éldegélt a föld színén.
Ki volt akkor nagyobb úr,
Mint a kutya meg a nyúl!

Erdőn, mezőn együtt jártak,
Együtt ettek, együtt háltak;
Megosztották, amit fogtak,
Szóval összebarátkoztak.

Egyszer, hogy a tél beállott,
És a földre sok hó szállott,
Azt mondja a füles nyúl:
— Rakjunk tüzet, kutya úr!
— Rakjunk tüzet, aki lelke!
Ne reszkessünk a hidegbe!

Nosza hamar gallyat szednek,
Tüzet raknak, melegesznek.
Melegítik bundájokat,
Atalfázott írhájokat.
Hej, de jó a meleg télen,
A havas zord erdőszélen!

Azt mondja a vidám nyúl:
— Játsszunk most már kutya úr!

Hogyan, hogynem, mi történik!
Az állatok így beszélnek:
Ahogy ottan ugrándoznak,
Nevetgélnek, bolondoznak,
Meglökte a kutyát a nyúl,
S tűzbe ugrott a kutya úr!
— Vau! — üvölt a kutya —
Mit csináltál, te buta!
S hogy így rája kurjantott,
A farkába kaffantott.
A nyúl, uccu, ved el magad!
Farka nélkül tova szalad.
Nem kergeti a kutya:
Leégett a papucsá!

Azóta csepp a nyúl farka,
S meztelen a kutya talpa,
S azóta van, hogy a nyúl
Mindig búvik és lapul.
Mert a kutya, ha teheti,
Mindig, mindig megkergeti.

Az első magyar király.

Az első magyar királyt Istvánnak hívták, még pedig Szent Istvánnak. A jó Isten szerette ezt a királyt, mert jámbor és istenfélő volt.

Nem arra tanította a magyarokat, hogy csatába menjenek s ott vért ontsanak, hanem arra, hogy szeressék egymást. Építsenek templomokat, imádsággal és munkával dicsérik az Uristent.

Nem azt a pogány Istent, azt a másikat, akiknek csak a harc tetszett, hanem a mi Istenünket, aki fenn lakik a fényes mennyországban és már érdemek szerint kormányozza a világot. Látja még a legkisebb férgesekét is.

Ennek a mindenható Istennek volt az első magyar király a földi szolgája. Fényes arany koronáját alázatosan levette fejéről, ha imádkozott. A szegény emberek közé vegyült s jóra buzdította őket.

Hanem azért tudott erős is, hatalmas is lenni.

Aki nem engedelmeskedett neki, azt szigorúan megbüntette. A lázadó pogány magyarokat véres csatában győzte le.

Bezzeg megváltozott alatta az ország.

Épültek a szép falvak, a nagy városok, a gyönyörű templomok. Jámbor papek tanították az embereket mindenféle jó és hasznos munkára. A földet felszántották, gabonát vetettek el; a

kertekbe gyümölcsfákat ültettek. Megtanulták, hogy az ember nemcsak akkor boldog, ha a csatában megveri az ellenséget, hanem akkor is, ha békességben él és szorgalmasan dolgozik.

A szent királynak nem volt ellensége, csak jóbarátja.

És azért mégis nagyon sokat szomorkodott.

Volt neki egy szép, okos jó fia. Imrének hívták. Ez is jámbor és istenfélő volt, mint az apja. Nem volt kedve a háborúra, de annál inkább az imádkozásra, a munkára.

Ezt a derék fiút még egészen ifjan elvette az Isten. Meghalt.

Szent Istvánnak nagy volt a szomorúsága. Siratta fiát, de nem panaszkodott.

— A jó Isten adta nékem, a jó Isten vette el tőlem! — ezt mondotta István király.

Mikor aztán nagyon megöregedett, valami istentelen gonosz ember éjjel belopózott a hálószobájába. Azért lopózott be, hogy megölje.

A király esendesen feküdt ágyában. Összefonta a két kezét, mintha imádkozott volna, s a lámpa világossága éppen reá esett hófehér hajára és szelid, jóságos arcára.

A gonosz ember már elővette gyilkos fegyverét, de ebben a pillanatban megszólalt a király, csakúgy álmában:

— Ha Isten velem van, ki léssen ellenem!

A gyilkos egyszerre megijedt, amint ezeket a szavakat hallotta. Kiesett kezéből a fegyver a márványpadlóra. A szent király fölébredt és csodálkozva nézett a gyilkosra.

Az pedig letérdelt ágya elé és könyörgött:

— Bocsáss meg nekem, gonosz embernek, te nagy király! Meg akartalak ölni. De az Isten, akinek te hű szolgája voltál mindig, nem engedte, hogy megöljelek . . . Öless meg most már te, itt vagyok!

István király szomorú arccal nézett reá s mondta:

— Eredj! . . . Eredj innen, te szerencsétlen ember! Nem bántalak én téged! . . .

A gonosz ember földre sülött a szemét és kiment a szobából.

Szent István megbocsátott neki.

Aki meg tud az ellenségnek bocsátani: az a legdicsebb ember. Bezzeg szerette is a jó Isten ezt a szent királyt.

Mikor meghalt, a magyarok Székesfehérvárott temették el, egy cifrán faragott kőkoporsóba. Aztán ötven esztendő múlva, mikor leemelték a koporsó fedelét, csodálkozva látták, hogy a szent király jobb keze éppen maradt. Ily csodat sem láttak eddig a magyarok.

Tudós Peti bogárgyűjteményének szomorú iöriénete.

I. E képen itt Tudós Peti
Épp rovarait rendez.
Összefog tücsköt, bogarat
És ezt roppantul élvezi.

III. A bogarakra senki sem
Vigyáz, míg Peti elszalad
S a csirkehad ezt rég lesi,
Mivel a bogár jó falat.

II. „Gyere, fiacskám, és segíts
A csebret vinni!” — szól mama.
Petike kedves, jó fiú
S ha kérik, hogyne ugrana?

IV. Petike jö és felkiált:
„Ilyen csapás hogy érhetett?!“
Biz a gyönyörű gyűjtemény
A csirke csőrök étke lett.

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Írta: **Teleky Dezső.**

(14. folytatás.)

— Ez Amsterdam 44 templomának harangzenéje! — válaszolta Csing Ling. — Ugye remekül hangzik?

— Jaj beh szép, jaj beh szép! — lelkesedett Talpas koma s hirtelen Barnabásra gondolt, hogy vajjon ott künön a határban ötökéletlensége is hallja ezt a mennyei zenét? Vagy ismét alszik, mint a csutak? (Arról persze még sejtelmé sem volt, hogy jelenben szegény Barnabás egy vasketrec szomorú lakója!)

Talpas a Vorburgwal-úti műszerészboltban Csing Ling segítségével megvásárolta az üvegfedelű iránytűt s néhány lerögzítő csavarszeget is vett hozzá. Mackókoma a nagy kineset elégedetten sülyesztette el kabátjának mélyeséges zsebébe, azután vidáman igyekezett a kijárat felé. De az ajtóban egy nagy hirdetés kirívó betűivel annál is inkább útját állotta, mivel a falragasz felső jobb sarkát egy frakkba öltözött cilinderes medve ábrája díszítette.

— Micsoda hirdetés ez? — kérdezte Talpas Csing Lingtől meglepetten.

A kínai olvasni kezdi a plakátot, s mondatonként mindjárt le is fordítja eszperantóra. Tehát:

— *Hihetetlen világszenzáció! A beszélő medve!*

— Miért volna ez hihetlenség! — morgta Talpas bosszankodva.

— Ha van olvasó kutya, számloló majom, éneklő és beszélő szajkó, akkor miért csoda az intelligens, magát szavakkal megértető medve? Lám a berlini kutya-egyetem végzett ebei már már közönségesekké kezdenek válni. Az önök tudósai, akik pedig mindent a legjobban tudnak, azt tanítják, hogy az ember és az állat között nincs semmi különbség! S most mikor ezt becses személyünkkel igazolni tudjuk, alig akad egyetlen egy ember, aki azt el is higyje. Egy állatorvos barátom hangoztatta, hogy általában a ló értelmessége már annyira fejlődik, hogy tízezer év múlva éppen úgy fog beszélni a ló, mint az ember. Nos, a Medve-nemzetség valamennyi állatfaját megelőzte, első volt, mely az emberi műveltség elválasztó korlátait ledöntötte. Művelődésével még a számloló kutyát is messze felülmúlta. Szó sincs róla, hogy ez neri csodálatos. Csodálatos, de nem hihetetlen! Az értelmesség nemzedékről-nemzedékre finomodik. Nagyapám egy cigánymuzsikus társaságban, mint táncművész végigjárta Európát. Apám egy cirkuszban lovagolt és biciklizett. Én, amint látja, már teljesen emberi tulajdonságokkal rendelkezem.

Csing Ling, aki már egészen megbékült a beszélő medve lehetőségével lelkesülten rázta meg Talpas uram nagy, keztyűs mancsát.

— Gratulálok! Gratulálok! Büszke vagyok arra, hogy a világ embermedvéjét barátomnak szólíthatom — s meleg rokonérzéssel veregette meg bajtársa vállát.

A műszerészboltban minden vizsgaszem Talpasra meredt. Szörnyülködve suttozták egymás közt: Ez is embermedve! Ez is embermedve!

Talpas csak most vette észre, hogy többet járt a szája, mint amennyit kellett volna... Az idő gyorsan telik. Minden pere drága! Magára eszmélt, kellemetlen előérzete támadt. Hogy került ide ez a hirdetés? Ez bizonyára róluk szól! Most már sürgette Csing Linget a hirdetés szövegének további tolmácsolására, mert mindinkább kezdett rosszat sejteni.

Csing Ling a plakát fordítását ímgy folytatta: Hölgyeim és Uraim! Nem mese ez, hanem valóság! A XX. század legesodálatosabb valósága. Minden épkézláb ember azonnal siessen az állatkertbe! Ott 10 centért megláthatja, megcsodálhatja azt az óriási szenzációt, amelynek párja nincs az egész világon. Valóságos medve, hamisíthatlan erdélyi barna medve, s mégis értelmesen beszél, mint az ember. Erdélyből repülőgépen érkezett Amsterdámába...

Csing Ling nem olvashatta tovább a hirdetményt, mert Talpas haragosan felordított.

— Ne tovább! Mindent tudok! Barnabást elrabolták s most a menaszériába tíz centért mutogatják. De mi lett a repülőgéppel? Oh Csing Ling úr, ezekben a nehéz percekben ne hagyjon el! Ülünk be azonnal egy taxiba, s hajtsunk ki az Owerbarker-be. Ott áll a repülőgép. Ha megkárosítottak volna, tüstént a rendőrségre, a bíróságra szaladok, s ha nem kapok elégtételt, majd veszek én. Esküszöm megkeserüli Amsterdam, hogy itt jártam. Mindenkit leütök, aki utamba kerül. Aztán ha lepuffantanának, a' se enne baj, de előbb megbosszulom magam. Csing Ling úr, kérem, kövessen!

Ezzel kiloholt az utcára. A kínai is hosszú lábával utána!

Az a hatalmas bicikliáradat, amely most elöntötte az út testét, el sem képzelhető. Emberember hátán gomolygott az utcákon. Mindenki az állatkert felé igyekezett. Hangosan, lármásan tárgyalták a nap rendkívüli eseményét, amelyet egyesek természetesen úton igyekeztek magyarázni, mások az egészét körmönfont csalásnak minősítették, legtöbbje azonban el sem hitte. Volt tehát közöttük hívó, hitetlen, kételkedő, de egyben mind megegyeztek: *kivétel nélkül kíváncsiak voltak valamennyien, még a hitetlenek is.*

Talpas a zagyva zajongásból azt vette ki, hogy az egész város róluk beszél. Büszkeség dagasztotta keblét. És nem hiába! Mert van-e még medve széles e világon, melyről egy világváros s nemsokára az egész földkerekség ily csodálattal beszélne?! Azért mégis jónak látta a névtelenség homályában maradni; kilétét senki előtt föl nem fedte volna.

A külvároshoz közeledve mindinkább gyűrűlt a tömeg. A taxi meggyorsította menetességét. Amint a legutolsó utcából is kiértek a határba, Talpas kíváncsian felállott a taxiban, s fürkészve nézett a temető irányába.

(Folyt. köv.)

Nagykomolyan megy a játék, a két cica hallgatag: Fürgé lábuk meglegyinti s fut, gurul a gombolyag, Elguritni, meg is fogni, kergetőzni jaj be jó! Keresheti pápaszemmel gombolyagját Nagyanyó.

Róka koma lakodalomba készül.

— Mese. —

Irta: Gál Lajosné.

Róka koma nagy jókedvvel állított haza; meg is kérdezte rókáné, hogy talán sorsjegyet nyert, vagy más nagy szerencse érte, hogy ilyen virágos kedvében van.

— Dehogy, dehogy! Tiltakozott a koma, csak épen, hogy a szomszédok meghívtak a lakodalomba násznagynak.

— És te ennek örülsz? Csodálkozott a felesége; hát nem tudod, hogy a násznagyoknak valami szép ajándékot kell vinni a fiatal párnak? Honnan vesszük mi azt az ajándékot, mikor olyan szegények vagyunk, mint a templom egere.

— Ne sápitezz asszony! felelt mérgesen Róka koma. Ha nekünk nincs, van másnak! Épen most hallottam, hogy a szolgabíró úréknál dióval hízlalnak vagy négy pulykát, abból csak jut nekünk is pár darab.

— Óh! Óh! óbégatott Rókáné, neked sohasem megy el a kedved az efféle kalandoktól, pedig már elég sok kudarc ért.

— Az csak szerencsétlenség volt, feleselt a koma, ami akárkivel megtörténhet, különösen, ha magával viszi a feleségét is.

— Talán bizony itthon akarsz hagyni? csatant fel az asszony. Akkor, hogy tudsz két pulykát is elhozni? Egyedül nem bírod el.

— Ez már igaz! szelidült meg a koma, elme gyünk, hát ketten azért a lakadalmi pulykáért.

Másnapra tervezték a nagy hőstettet. Rókáné bizony nyugtalan és izgatott volt, mer mindég félt, hogy egyszer beléjük lő valaki.

Hogy ne félne most, mikor éppen a szolgabíróval akarnak újjat húzni. Pedig ott a hajdú az udvaron, mi lesz, ha észre veszi? Tudod feleség én azt gondoltam, ne menjünk mi a saját bőrünkbe, hanem öltözzünk fel kofánénak, mintha megakarnók vásárolni a pulykákat. Ha aztán egyszer a kezünkben lesz, elszaladunk véle.

— Jaj kedves uram, öltöztél te már sofförnek is, akkor is letépték rólad a ruhát.

— Az más eset volt, ne téveszd ezzel össze! Kofák leszünk, punktum!

— Erre már elhallgatott az asszony s mikor a koma elhozta a ruhákat, engedelmesen magára szedte. Olyan takaros menyecske volt, hogy Róka koma megforgatta.

— Ne táncolj előre, intette az asszony. Majd ráérünk a lakodalomba.

Elindultak hát szapora léptekkel és bátran

beállítottak a szolgabíró udvarába. Ott állott a zsinoros hajdú az ajtófélfához támaszkodva.

Köszönés után így szólt a koma:

— Hallottuk, hogy itt dióval hízlalt pulykát árulnak, szeretnénk megnézni s aztán megakudni reá.

— Ott vannak a hátulsó udvarba, a rácsos ketrecben, nézzék meg kentek, azután jöjjenek be a konyhába a Nacscságával alkudni, mondta a hajdú; én innen nem mehetek, mert várom gazdám.

Csak ez kellett rókaéknak. Összenevettek a hajdú hátamegett s aztán még megkérdezték:

— Nincsen e hamis kutya a közelben?

— Van, de nem bántja az a becsületes embereket. Erre már megszeppentek Rókaék. Mégsem lesz olyan könnyű a dolguk, gondolták.

— Van az én zsebembe egy darab kenyér, örvendezett Rókáné, azt majd a kutyának dobom.

Igyekeztek a ketrec felé, már látták is a rácsok között a pompás pulykákat.

Tyű! milyen pompás falatok, csettentett nyelvével a koma. A kutya szeliden feküdt a kis házikójában csak épen becsületből vakkantott egyet.

A koma gyorsan kinyitotta a ketrecet és nagy gyakorlattal megfogott egy hízott pulykát, odaadta a feleségének, aztán egy másikat a maga részére.

Most aztán megiramodtak, de nem arra, ahol a hajdú állott, hanem a kert végé felé, ahol a kerítés egy darabon kidőlt.

Ők nem szóltak egy szót sem, de a pulykák bizony elkezdtek löblögetni. Erre a kutya nagy

csaholással kiszaladt a házából, mire a hajdú s megfordult a kapufélfától és egyszeribe látta, hogy viszik a pulykákat.

— Fogd meg! Csípd meg! kiáltással úszította Bodrit s az ügyesen bele is csípeszkedett a Rókáné szoknyájába, aki ijedtébe elejtette a

pulykát. De volt annyi esze, hogy hamar leoldotta a szoknyamadzagját, és kibújt belőle. Ott hagyta a Bodri kutyának, hadd mulassa magát vele. Ő négylábra ereszkedett és futott az ura után, aki szintén ledobta magáról a kofa ruhát és futott, ahogy csak bírt. De vitte a pulykát is.

A hajdúnál nem volt puska, csak egy bot, azt hajtotta utánunk, de az sem talált.

Csak mikor már jó messze voltak, állott meg pihenni.

— No látod asszony, hogy semmit sem ért a segítséged, mondta Koma szemrehányó hangon.

— Dehogyan nem ért! pattogott Rókáné, hát azt hiszed, hogy ha el nem dobtam volna a szoknyámat eltudtál volna szaladni a pulykával? A kutya megérezte rajta a róka szagot, mind azt tépegette, azért tudtunk mi elszaladni.

— Igazad lehet, hagyta helyben Róka Koma. Ezért az ügyességédért úgy megtáncoltatlak lakodalomban, hogy holtodig sem feleded el.

Azzal tovább futottak a pulykával. De szegény hajdut is megtáncoltatta a Naccság, hogy miért nem ügyelt jobban a hizott pulykára. Ő sem tudta az esetet egyhamar elfelejteni, mert jobbról-balról feldagadt tőle a kép.

Farkasvadászat.

Irta: Teleky Dezső

„Azt beszélte tegnap este
A vén Tamás bácsi,
Hogy ma elmegy kora reggel
Farkasra vadászni.“

„Azt mondta, hogy idén bizony
Roppant sok a farkas,

És az ilyen vadászathoz
A nagy hó alkalmas...“

„Farkast löni, Pali öcskös,
Nekem is van kedvem.
Jó csuzlinkkal felszerelve
Indulnánk meg ketten!“

„Sikerülne csak a tervem,
Mindenki bámulna!
Világhírré jutnánk mi
Rövid idő múlva!“

Pali öcskös nem hiába

Vállalkozó szellem:

— Jó lesz! Jó lesz! Induljunk hát
Ebben a szent percben! —

— A nadrágom zsebében már
Készen áll a csúzlí!

Biztos lövés, csak a gummit
Jól ki kell majd húzni. —

Ezzel szépen megindultak

A káposztás kertbe...

Onnan aztán nincs messze a
Határjelző mesgye.

Az árkon át a nagy hóban

Sok nyom szerte-széjjel...

Ha nem kutya, akkor farkas
Sétált itt ma éjjel!..

— Legyen farkas! — így szól Pali.

— Nem térünk már vissza!

Ma a csúzlím hegyes köve

Farkas véréét issza! —

„Pali, Pali, jól vigyázzunk!

Nem veszélyes hely ez?“

— Te menj elől, Imre bátyám!

Meglásd, hogy baj nem lesz! —

„Te menj elől, Pali öcskös,

Én leszek a hátvéd.

Innen védlek én majd téged,
Hogyha veszélyt látnék!“

Egyszer csak a kőkénybokor

Mintha megrezzenne...

— Hallod Imre? Itt a farkas!

Más mi is lehetne? —

„Ott valami ágaskodik

Abban a bokorban!

Valami csúf, füles állat...

Meneküljünk gyorsan!“

— Meredt szemmel éppen ránk néz! —

Szól rémülten Pál úr.

Erre a hős rohanni kezd

Vesztettül, pogányúl...

S a hátvéd is versenyt futva,

Ungot, berket ugrott

Bár amittől megijedtek:

Csak egy hitvány nyúl volt.

Imre, Palkó! Szájatok hős,

De szívetek gyáva!

Meg is írom ezt a futást

Az Uj Cimborába.

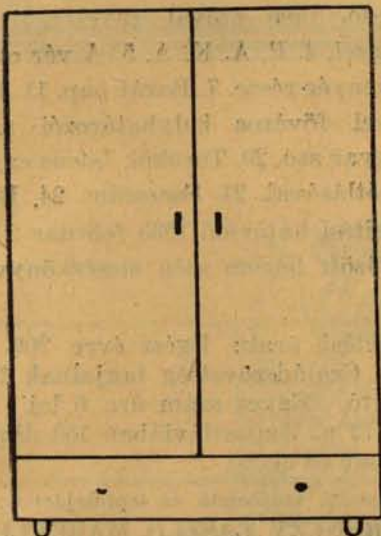

Rajziskola.

A szobaberendezést most egy ruhásszekrényvel bővítjük ki. Bizony még ez is nagyon egyszerű butordarab. Azért ne kedvetlenedjete el. Elárulom nektek, hogy rövidesen már nehezebb feladatokat kaptok.

3. sz. minta.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek:

Helybeli: Bányai Károlyné, 100.—, Kollégyumi ref. elemi iskola 200.—, Zsigmond Evike 50.—, Hodis Ilke 50.—, Maniu Klarissa és Domicia 150.—, Ferenczi Miklós 50.—, Bidló Gábor Szaboles 50.—, Kuck Ferdinand 50.—, Platsintár Endre 50.—, Platsintár Adrienne és Sári 50.—, Alexy Pál 50.—, Kiss Béla 50.—, Török Magda, vidékről: 100.—, Bíró Klári 100.—, Derecskei Sándorné 200.—, Öry Béni 100.—, Dájbukát Gábor és Jolánka 100.—, Napalka Jenő 17.—, Péntek János 50.—, Anchius Józsika, 20.—, Ölbaum Gyurka 50.—, Fried Laci 50.—, Weisz Ibi 17.—, Zatlókál Kató 50.—, Bartha Zsigmond 17.—, Reiter Ági 50.—, Reschmann Baba 50.—, Szerepai József 50.—, Adler Józsika 20.—, Kósa Gabi és Attila 43.—, Tereh Ági és Pisti 50.—, Pontelli Ibi 50.—, Iványi Kató 100.—, Butthi Sándor 350.—, Miklós Jancsika 100.—, Reiff Károly 100.—, Bickel Iván, Margina 100.—, Imreh Sándor és Bandi 100.—, Kucher Laci 100.—, Bartha

Gabika 200.—, Szentiványi Évike 50.—, Pálffy Elemér 150.—, Özv. Boros Berciné 100.—, Kadeeska Piroska 100.—, Moga József 210.—, Vári Imre 150.—, Glück Bandi 100.—, Elekes Emőd és Huba 50.—.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Meddig élnek az állatok.

A megfigyelések szerint az emlős állatok közül az elefánt életkora 100—200 év között változik, a bálna él 100 évig, a ló 50 évig, a kutya 35—40 évig, a disznó 25 évig, a juh 15 évig, az egér 6 évig. A madarak közül a hattyút tartják a leghosszabb életűnek, mely 300 évig él, a sasfélék 100 évig, míg a tyúk csak 20 évig él, a galamb 10 évig. Nagyon hosszú életűek a teknősök (100 év), míg a békák életkora 40 év, a halak közül a nagyobbak (pl. a csuka) 100 évig is élnek. A rovarok általában rövid életűek, különösen kifejlett állapotban pl. a lepkék élete néhány nap, vagy a kérészeké (tiszavirág) csak pár óra, de a méhek és hangyák királynői 10—15 évig is élnek. A rák 20 évig, a pióca 25 évig, a tengeri korallak és virágállatok 25—30 évig élnek.

A máltai elszakíthatatlan cipők.

Málta sziget egyebek közt arról is nevezetes, hogy itt vannak a világ legtartósabb cipői. Nemzedékek hagyják egymásra örökül Máltában cipőjüket, százéves, vagy még ennél is öregebb cipők egyáltalában nem tartoznak a ritkaságok közé. Máltában sem készülnek a cipők vasból, a máltai cipők tartósságának egészen más, egyszerű oka van. Máltában az emberek cipőjüket nem a lábukon hordják, hanem a kezükben. A cipőt csak ünnepnapokon veszik elő a szekrényből, akkor sem húzzák föl, hanem csak kezükbe veszik. És elindulnak sétálni, nagybüszkén mutatva kezükben, hogy van cipőjük.

A virágok színe és Linné virágórája.

Egy német tudós számítása szerint 1000 virág közül 284 fehér, 226 sárga, 220 piros, 141 kék, 75 ibolyaszínű, 36 zöld, 12 narancsszínű, 4 barna és 2 fekete. A fehér szín észak felé szaporodik.

Linné Károly svéd tudós Upsalában egy virágórát állított fel, melyben az időt az egyes virágok kelyheinek bezárulása mutatta. A különféle virágok kelyhének becsukódása, a nap ugyanazon órájában szabályszerű pontossággal következett be, úgyhogy még órát is lehetett volna utánuk igazítani.

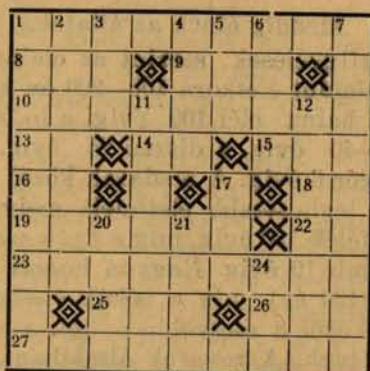
FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Grünfeld Ferenc, II. g. o. t.

Vízszintes sorok: 1. Gólyahang. 8. A. L. E. 9. Valaminek az értéke. 10. Remegve, más szóval. 13. 1050 római számmal. 14. Szoba magánhang-

zói. 15. testrészt és 16. E. A. 18. R. Z. 19. Illatos. 22. Visszafelé. Kötőszó (ékezet hibával). 23. Ige, mikor a butorokat egyik helyről a másikra rakják. Mult időben, egy „t“ betű pótlásával. 25. A városban találjuk. 26. L-el a végén, bibliai személy. 27. Kabátokat akasztanak rá.

Függőleges sorok: 1. Zenét vezényel. 2. Átátnedvesedő, más szóval (nyelvtani hiba). 3. Lopva figyel. 4. P. A. K. A. 5. A vér csatornája. 6. Falat kenyér része. 7. Barát pap. 11. Hangszer. 12. Lengyel főváros helyhatározói raggal. 17. Régi magyar szó. 20. Törökök Istene egy mássalhangzó pótlásával. 21. Szerszám. 24. B6.

Megfejtési határidő 1935 február 22. A megfejtők között három szép meséskönyvet sorolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.

Az UJ CIMBORA az északi sark környékének is legolvasottabb lapja.

Az Új Cimborá terjesztője kihallgatásra jelentkezett Eszkinmatsiknál az Algokin törzs nagy tudós hírében álló főnökénél. Eszkinmatsik legmesszebbmenő támogatásáról biztosította terjesztőnket. Ime, e fölvetel a bizonyága:

Rendőr: Uram, ez a rénszarvaspásztor nem akar előfizetni az Új Cimborára.

Pásztor: Kegyelem Felség, nem tudok olvasni.

Eszkinmatsik: Nem igaz. Köztünk nincs olyan, aki írni-olvasni nem tud. Számúzlek törzsemből!